

Voor Ron Wilson, pianist (1948-2009)

HERMAN COENEN

1.

Leraar

Antwoord op mijn sms: 'Hoi Herman, helaas kan de lessen niet meer door laten gaan. Ik heb darmkanker, moet rusten. Ron'

De zomervakantie is voorbij. Alles weer oppakken, studeren op mijn instrument, zingen, plannen maken. Twee maanden was het stil. 'We zien elkaar wel weer in september.'

Ron. Kleine man, altijd een beetje gehaast kwam je door het hek, zette je vouwfiets tegen de muur, nam je schoudertas van de bagagedrager... 'Hai... hai...' Als korte ademstoten klonk je groet, verlegen, vriendelijk. Soms het zweet op je kale hoofd. Even rustig zitten aan tafel. Thee. Vertellen hoe het gaat. Dan begonnen we, ik liet je horen wat ik had gemaakt. Jij luisterde. 'Ja, goed.' En dan kwam je met kleine verbeteringen, probeer eens het dominant septiem, wat is je toonsoort? Je schreef, met je stevige blokletters, je vlotte notenschrift in potlood. Aandachtig, totaal geconcentreerd, zoals ik je ook aan de piano had zien zitten, in een rokerig maandagavond-café met hard gepraat op de achtergrond. Virtuoso, licht, het hoofd gebogen, een eeuw jazztraditie droeg jou op handen.

Soms werden de puzzels me teveel, als cijferslotcombinaties die ik nooit zou ontsleutelen. 'Niet erg,' zei je dan. 'Je hoeft

het niet te begrijpen, dat komt vanzelf.' Dapper speelde ik dan weer verder. 'Zo goed?' Altijd was het goed. Je moedigde me aan. 'Probeer nu eens dit.' En ik probeerde. Als een tienjarige jongen met zijn eeuwig geduldige leraar.

We zijn even oud. Maandag zie ik je, in het ziekenhuis. Kamer 406.

2.

Kamer

Meteen toen ik de kamer binnen kwam, zag ik het. Je wangen ingevallen, de jukbeenderen scherp, zo dun je armen en je vingers. Ik versta je nauwelijks, waar is je stem?

Je bent hier al twee weken, onderzoek van boven tot onder. Geen operatie, woensdag naar huis.

'Ze hebben adviezen gegeven, zwemmen, tennissen. Klein beetje.' Je knijpt duim en wijsvinger samen tot er bijna niks tussen zit. 'Het komt goed.' Steeds terwijl je praat, is er die hik, zacht, maar niet in te tomen. En je ogen, telkens zakken ze weg, troebel, donker.

'Ik heb Anna Enquist bijna uit,' fluister je. 'Zo'n mooi boek.' Ik beaam het, ja hoe die vrouw de Goldbergvariationen instudeert, deel na deel, en intussen het leven van haar verongelukte dochter weer aan zich voorbij ziet trekken. De dood is hier, tussen ons. Alsof ze natuurlijk verbonden is met de muziek. De muziek die ook wij delen.

En zelfs nu blijf je geven. Je vraagt, met de weinige energie die er in je lijf is: 'En de concertina?' Ik vertel, twee weken met vakantie in Frankrijk, elke dag gespeeld. Je ogen lichten op. 'Optredens?' 'Nee... ja toch, één keer, voor een klein publiek, drie mensen.' Je duim gaat omhoog. 'Ach ja, drie of

dertig,' zeg ik, 'maakt niet uit.' Je knikt, en je ogen, je ogen vloeien vol met leven. 'Het is zo'n plezier, te spelen,' zeg ik en je hoofd schudt enthousiast: 'Dat is het.' 'Af en toe vind ik een melodie, zoek er de akkoorden bij en zet haar in de vorm.... Ik heb zoveel van jou geleerd.' Een glans trekt over je gezicht. 'Repertoire maken... niet veel, vier, vijf stukken,' zeg je, '... variatie...'

Moeizaam draai je op je zij. Je ogen glijden zachtjes dicht. Het is tijd om te gaan.

'Het gordijn...,' hoor ik je zeggen, '... beetje dicht.'

Je handdruk is krachtig. 'Dank je wel, Herman, dat je kwam.' Ergens op de weg naar de autobaan klinkt achter mij een harde claxon. Dat ze het niet weet, die vrouw in die auto, dat ze het niet vanzelf weet, hoe is het toch mogelijk?

3.

Jericho

'Hail the Lord, his son will live forever,' krijsend klinkt het uit de smalle donkere kop met de brandende ogen onder de rechte hoed. Zwart van top tot teen, wijd de armen, de spitse schoenen dansen onophoudelijk. Blank en even smal is zijn tegenvoeter, vrolijk rappend zijn onge-looflijk wendbare teksten. Alsof hij ze uit zijn neus trekt, lang en scherp ons toege-wend. Hij knielt in een ridderlijke lofzang voor haar, de verdrietige koningin van dit feest. Ron is dood, Ron leeft, zijn muziek is de wolk vanwaar hij met een contente glimlach naar ons omziet. Dank, vrienden, dank, ik ga jullie voor, ons scheidt slechts een minieme rust, één moment van de hand bewegingloos hangend boven de toetsen. Het leven speelt, zet de ritmes, de akkoorden, de melodieën. Het boscafé met de lage zoldering heeft dit nooit gezien. Een hemelvaart begeleid door schitterend koper, glanzend hout, metalen snaren en stemmen, vele tiental-len stemmen, fluisterend, sprekend, luid lachend, zingend. Wij buigen ons naar elkaar toe, ja hij is hier, ja het missen is nu al begonnen. O tastbaarheid, o onbe-grijpelijk Zijn.

En de groove swingt voort, onophoudelijk wisselen de muzikanten. In volmaakte eenvoud brengt de man met de grote droevige ogen zijn twee trompetten aan de mond. Jericho, hoor uw muren vallen.

Ron Wilson.

